

dets Sted forekommer det mig, at der ikke var synderlig Andet end, jeg vil ikke sige Grafer, men i alt Fald Talemaader, som kunde synes at forudsætte, at man ikke var meget bekendt med de Forhold, hvorom der taltes; jeg mener ikke, at det ærede Medlem ikke skulde være bekendt dermed, men at den Forsamling, han talte til, ikke skulde være det i synderlig Grad. Og saa i en anden Henseende overraskede hans Foredrag mig, ja, jeg vil just ikke sige, at det overraskede mig, thi det vil jeg ikke sige er noget saa Sjældent, men det var i høi Grad overlegent. (B. Holm: Høitideligt). Ja, det ærede Medlem tilføjede høitideligt, men det har han allerede bemærket, og jeg vil tilføje, at jeg just ikke kan finde, hvad en Anden, en særlig velvillig Tilhører, har fundet, at det var i høi Grad lunefuldt, fuldt af Lune, thi just Lune har jeg ikke bemærket var det ærede Medlems særlige Stykke; deri tror jeg nok, at det ærede Medlem for Bornholm, der sidder foran mig, adskillig overgaar ham, saa Lune og Vid tror jeg just ikke, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds skal forsøge sig synderlig i. I saa Henseende gjør han vist vel i at minde sig selv om Ordspøget: Stomager, bliv ved din Væst! Det ærede Medlem sagde blandt Andet i sit Foredrag, at han ikke brød sig synderlig om nogle Tusinde Kroner fra eller til; om der ogsaa gik nogle Tusinde Kroner med i Kjøbet, havde ikke Noget at betyde, blot Principerne staa opreiste. Sa det surede i Et væk En om Dreene med Principer, Grundsætninger, Protester, Præmier og meget Mere. Jeg veed nu nok, at det ærede Medlem har den Opfattelse, at, naar han faar Leilighed til at gjøre sine Protester, til at holde en Tale og fremkommer med en Del Ord, saa er han tilfreds; men jeg maa tilføje, at, hvor megen Pris jeg end kan sætte paa saadanne Taler, paa saadanne Protester, paa at holde Tansen høit, saa sætter jeg endnu mere Pris paa nogle Tusinde Kroner, saa meget mere som det ikke kan negtes, at for det Meste med de Tusinde Kroner gaar gjerne nogle af Principerne. Altsaa man har det Lab trods Talen, trods de høie Ord, at miste ikke alene nogle Tusinde Kroner, men tillige Principerne, og det er det, jeg skal komme ind paa at vise med nogle Ord, at det netop er det, som er slet og vil ske, desom vi nu fulgte det ærede Medlem paa den Vej, som nu synes at ville betræde. (S. Rjær: Synes!) Ja, han synes at ville betræde den, thi han foreslaar det Hele om Stiftsmidlerne udskemt af Finantsloven, og den Vej, han foreslaar at betræde, vil netop føre til og kan kun føre til, at vi maa lade os nøie med Ord og Ord alene, men det er mig ikke nok. Jeg gjentager derfor, at jeg foretrækker nogle Tusinde Kroner, selv om det ikke skulde blive saa mange. Det ærede Medlem udtaler i Egenstaf af Ordspøret i Fjor angaaende denne Sag Følgende, som jeg antager, at jeg med den ærede

Formands Tillæbelse kan oplæse. Disse Ord lyde saaledes: „Derved (nemlig ved det Forslag, som gik ud paa at inddrage Stiftsmidlerne i Statskassen) mene vi, at man opnaar 3 Ting: for det Første værner man om Lovgivningsmagtens Ret med Hensyn til Ordningen af denne Sag; for det Andet mener man, at man sikker de paagældende Midler mod en Anvendelse, der ikke forud er billiget af Bevillingsmyndigheden, saaledes at man altsaa, om man finder for godt, kan anvende Stiftsmidlerne til en anden Regulering af de vedkommende Embeder end den, Ministeren nu har foretaget efter eget Skjøn, og for det Tredie tager man det lille Hensyn med (det lille Hensyn, jeg beder det understreget) at man ved Betagelsen af et saadant Forslag gjør Indsigelse mod den Vilkaarlighed, som Ministerens Fremgangsmaade indeholder“. Det er altsaa de to Hovedsornaal, som skulde naaes ved Forslaget, og saa et lille Bihensyn (Lauber: Det var ikke ironisk). Ja, jeg veed ikke, naar det ærede Medlem taler lunefuldt og naar han taler ironisk, det kjender maaste det ærede Medlem fra Sorp bedre. (Ufbrydelse af Lauber.) Det ærede Medlem siger, han har ganske godt Dre derfor; det betvioler jeg ikke, han er vist vant til at høre paa det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds. Jeg siger nu, at jeg ikke skjønner bedre, end at disse tre Formaal netop her fuldt ere slette Fyldest. Det første Formaal med Forslaget paa § 21 var dette, at man vilde værne om Lovgivningsmagtens Ret; men maa jeg nu spørge det ærede Medlem, værnes der ikke her om Lovgivningsmagtens Ret paa den fuldstændigste Maade. Den ærede Minister har erklæret, at han ikke kan udgive en Dre udover de 25,000 Kr. og han vil ikke se sig i Stand til at kunne tage fra det ene Kald og lægge over til det andet uden at inddrage det i Stiftsmidlerne. Er det ikke en Vænnen om Lovgivningsmagtens Ret? Endelig fastsættes der udtrykkelig, at intet Præstekald ved disse Tillæg maa overstige 2,400 Kr. Tror man, at Noget skal blive fed af disse 2,400 Kr.? Præsterne blive det visst ikke. For saa vidt det er et lille Stykke Spinningslov, er det Mindre, end der tidligere er tilbudt fra dette Things Side. Der er i en Udvalgsbetænkning fra 1875 tilbudt her fra dette Thing at give i fast Løn 1,000 Rd. eller 2,000 Kr. og desuden et Tillæg af 100 Rd. til de Præster, der have to Kirker, og endvidere omfort Lid 200 Rd. i Alderstillaag, altsaa i Alt 1,300 Rd. plus Sord og Præstegaard. Det gaar adskillig videre end det, her er foreslaaet. Her er Lovgivningsmagtens Ret fuldt ud beholdt, idet der er sagt, indenfor hvilke Grændser den høitærede Minister kan disponere over Midlerne. Altsaa, Lovgivningsmagtens Ret, som var det første Punkt, er fuldt beholdt. Det andet Punkt var, at man derved mente at fikke de paagældende Midler mod en Anvendelse, der ikke forud var billiget af Bevillingsmyndigheden. Det falder jo egentlig